

милно рѣваніе, още по грозно правѣше това за-
пустѣло мѣсто. Трака-та на рогатый югичъ, що
сѣка сутрень прѣдвождаше стада-та си, сега не
ся чува, блѣяне-то на овцы-тѣ по околны-тѣ хъл-
мове не ся раздава вече... Злочесто мѣсто! Въ
малко время, за една нощъ, сичко заустя, сич-
ко погрозня; черенъ дымъ покрыва село-то и но-
си ваши-тѣ жьрты! Самы-тѣ безсловесны пти-
че-та—участници на сичко, лишены отъ гнѣз-
да-та си, накацали по ближны-тѣ пригорѣли плѣ-
тища, умълчены глѣдатъ на жалостнж-тж таж
картинж! Сѣкый ся чуди и мае какво да прави
и на кадѣ да ся дѣни, сѣкый е сега благодаренъ
да ся живѣ зарови въ чернж-тж таж земж и
да ся покрые съ пепела на кжщж-тж си, а не
да глѣда сичко развалено на прѣдѣ си. Дядо И-
ванъ, лишенъ сега отъ кжщж, дѣца и имотъ,
сѣдѣше при бабинъ Радинъ гробъ, дѣто скоро
ж зарови въ градинкж-тж, за да не глѣда нейно-
то страшно лице; сълзы течахж по негово-то ста-
ро сбръчкано лице и мокрѣхж гробъ-тѣ на старж-
тж му жена. Той като да не съществуваше вече,
съ очи хлѣтнаты, глѣдаше само гробъ-тѣ, като
на едничко утѣшеніе, що му сега остана.

—Мале, мила моя майчице! чу ся задъ не-
го гласъ.

Старець-тѣ подигна главж си.

—Стоенчо, извика той, като стана на кра-
ка, живѣ ли си сыне, и ты ли си?